

РЕШЕНИЕ

№ 1568

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **7707** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. М. Р., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 39-ОК/11.07.2025 г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което не е допусната последващата му молба с рег. № УП 344 от 24.06.2025г. до производство за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят иска отмяна на решението като постановено при съществено нарушение на процесуалните правила – чл. 35 и чл. 36 АПК – при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства, въз основа на който е направен необоснован извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Счита, че Интервюиращият орган е изложил мотиви относно факти, нямащи връзка с решението за допускане на последваща молба, което е противоречие със материалния закон.

Ответникът по жалбата - Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците, я оспорва и моли съда да я отхвърли. Позовава се на решение на СЕС от 12.09.2024г. по дело С-352/2023г.

Прокуратурата на РБ, чрез СГП, не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба от 24.06.2025г. от жалбоподателя. Х. М. Р. мотивира молбата си с настъпили нови обстоятелства свързани с военен конфликт, заради който животът и сигурността му са застрашени. По думите му ситуацията в държавата му по произход се е влошила в последните няколко дни поради наличието на конфликт с И. и САЩ.

Установява се, че жалбоподателят е [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., персиец по народност, вероизповедание: мюсюлманин - шиит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни се установяват въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Молбата е приета за последваща по смисъла на §1, т. 6 ДР на ЗУБ.

С нея чужденецът е поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България като се позовал на нови, според него обстоятелства – влошена обстановка в страната по произход. По думите му ситуацията в държавата по произход се е влошила в последните няколко дни поради наличието на конфликт с И. и САЩ. Посочил е, че са налице множество цивилни жертви сред иранското население, което счита за заплаха за живота му, ако се завърне на територията на И.. Към молбата си е приложил статии, които по собствените му думи потвърждават ноторно известни факти и които предпоставят допустимостта на последващата му молба.

С обжалваното в настоящото производство решение на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано допускането на последваща молба за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.76 б, ал.1, т.2 от ЗУБ.

Административният орган е обсъдил всички новопредставени от жалбоподателя документи. В молбата като нови писмени доказателства са представени две статии от новинарски сайтове, съответно от 22.06.2025 г. и 23.06.2025 г., които обаче не доказват по никакъв начин основателността на подадената молба.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Решението съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити с означение на фактическите и правните основания за издаването му по чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ. Производството е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, регламентиращ процедурата по разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила.

Съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. В чл. 76б от ЗУБ е предвидено, че в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба интервюиращият орган, единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение, с което допуска или не последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или не я допуска.

Процесната молба за международна закрила е разгледана като последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България.

Жалбоподателят не оспорва, а това се установява и от доказателствата по делото, че процесната молба е последваща такава по смисъла на посочената норма, като по нея са постановени две предходни, влезли в сила решения.

На следващо място, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 76а ЗУБ, вр. чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е недопустима. Видно от представените от жалбоподателя документи се установява, че те не отразяват цялостната обстановка в И., за която следва да се посочи, че е непрекъснато променяща се и следва да се прецени към датата на приключване на

устните състезания /02.12.2025 г./, на основание чл. 142, ал. 2 АПК.

До този извод се стига при съпоставка на събраните в административното производство доказателства и актуалната обстановка, видно от и от новопредставената справка за И. № МД-02-509/25.09.2025г.

В нея е посочено, че според международни наблюдатели, иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално завръщане на последните в И.. Иранците напускат страната в голям брой след революцията през 1979 година и властите приемат, че мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически причини. Недостатъчното създаване на работни места намалява активната работна сила в сравнение с данни преди коронавирусната пандемия, въпреки че населението в трудоспособна възраст се увеличава с 6%.

Приетите по делото справки са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“. Те следва да се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му.

От справката не се установява в И. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се приеме, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Неотносими са данните за спорадични актове на насилие на общата обстановка в И. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Ситуацията в И., вкл. и тази към датата на приключване на устните състезания не може да се определи като такава, че да води до опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В случая липсват представени нови писмени доказателства по чл. 76б, ал. 1, съдържащи твърдения за нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата

му по произход, каквито са кумулативните изисквания, което е мотивирало и процесния отказ. Такива не се представят и в с.з., които да имат характер на обстоятелства по чл. 142, ал. 2 от АПК. В молбата си жалбоподателят се е позовал бланкетно на влошена обстановка в държавата по произход, без обаче да представи кумулативно изискуеми за производството писмени документи в такава насока по арг. от чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, което обстоятелство законосъобразно е пречило органа да се произнесе с акт с положително съдържание.

Предвид изложеното съдът намира, че не се установяват нито нови обстоятелства, нито е налице изискването тези нови обстоятелства да са от съществено значение за личното положение на жалбоподателя в държавата му по произход.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. М. Р., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 39-ОК/11.07.2025 г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което ѝ е отказано допускане на последваща молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението НЕ подлежи на обжалване.